

ΠΡΑΞΗ Α΄

ΣΚΗΝΗ Α΄

Ένα άσχημο μωρό

ΕΝΑ ΤΣΙΡΙΧΤΟ, ΑΝΤΙΠΑΘΗΤΙΚΟ ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ διέκοψε τη ροή του ανοιξιιάτικου πρωινού, λίγα περαστικά αδέσποτα πουλιά, σπουργίτες μάλλον, στάθηκαν για δευτερόλεπτα φοβισμένα στα πυκνά κλαδιά.

Οι νοσοκόμες, με τις κλασικές μονότονες άσπρες ποδιές τους, κρατούσαν περήφανες ένα βρέφος που χτυπιόταν σπασμωδικά στην αγκαλιά τους. Το πήγαν στον πατέρα, που περίμενε με αγωνία το δεύτερο παιδί του, το οποίο σίγουρα, σκεφτόταν, θα ήταν πιο ωραίο από το πρώτο, το ωραιότερο που γεννήθηκε στο γνωστό μαιευτήριο «Ελενα». Γιατί εκείνος και η γυναίκα του Ελένη, καλλονή κατά γενική ομολογία, έκαναν την αρχή με το ωραιότερο αγόρι της Αθήνας, τον Άδωνι, τον μικρό τους Χρήστο.

«Να σας ζήσει, κύριε Ιωαννίδη».

«Ποιος;» πετάχτηκε έκπληκτος ο πατέρας.

«Η κορούλα σας», αποκρίθηκε μία από τις νοσοκόμες προσπαθώντας να ακουμπήσει το μωρό στα χέρια του Τάκη Ιωαννίδη. Και επανέλαβε έντονα: «Να σας ζήσει η κορούλα σας».

«Ποια κορούλα μου;» διαμαρτυρήθηκε έντονα εκείνος, σηκώνοντας το δεξί του φρύδι και δείχνοντας έτσι την απέχθειά του προς το μελαχρινό κοριτσάκι που έσκουζε παρασύροντας την πιθηκίσια μουρίτσα του σε μια περισσή ασχήμια. Λυμφατικό, μαυριδερό, με πρόωρες αγκαθωτές τρίχες στο κατά τα άλλα караφλό κεφαλάκι του.

«Αυτό δεν είναι παιδί μου. Εγώ κάνω ωραία παιδιά, τι σχέση έχω μ' αυτό το τερατάκι;»

«Ντροπή, κύριε Ιωαννίδη, μάλλον είστε ταραγμένος για να μιλάτε έτσι για το βρέφος. Η κορούλα σας προς το παρόν είναι έτσι. Αργότερα θα ομορφύνει».

Ο Τάκης κοίταξε με φρίκη το μωρό και σαν υπνωτισμένος, ανόρεχτα, πήρε στην αγκαλιά του το πιθηκάκι. *Δεν πειράζει, σκέφτηκε. Αργότερα θα καταλάβουν οι άσχετες νοσοκόμες το λάθος τους. Ας πάω να δω τη γυναίκα μου την Ελένη, να βρω το όμορφο παιδί μου και να απαλλαγώ από το τερατάκι.*

«Εγώ κάνω ωραία παιδιά», ξαναείπε στις άναυδες νοσοκόμες και προχώρησε αγανακτισμένος στο δωμάτιο της γυναίκας του κρατώντας στην αγκαλιά του τη μικρή Μαρία.

ΣΚΗΝΗ Β΄

Οι πατούσες

«ΤΟ ΠΟΝΑΣ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ, ΤΑΚΗ. Τι απδίες είναι αυτές που λες συνέχεια, τι φτηνοί εγκωισμοί! Ο Άδωνις που δεν διαιωνίζει το είδος της σπάνιας ομορφιάς του. Ντρέπομαι για λογαριασμό σου, ντρέπομαι για λογαριασμό σου».

Ο Τάκης έσκυψε το κεφάλι, και το όμορφο πρόσωπό του βράχθηκε από δάκρυα. «Συγγνώμη, Ελενίτσα», είπε και άρπαξε με λαχτάρα το μωρό, που τον κοιτούσε με απορία. Το έσφιξε απαλά στο στήθος του και το γέμισε φιλία. «Ασχημόπαπο που θα γίνει κύκνος αργότερα η Μαρία μας».

«Πώς την είπες;» αποκρίθηκε εκείνη.

«Λενίτσα, Μαρία θα τη βγάλουμε, το όνομα της μάνας μου».

«Είχα κι εγώ μάνα, Τάκη. Καλά, ο Χρήστος πήρε το όνομα του πατέρα σου, αλλά τη δική μου τη μάνα την έλεγαν...»

«Σε παρακαλώ, Λενίτσα, στο άλλο μας παιδί, σ' το υποσχομαι, έχει σειρά η οικογένειά σου. Άσε την μπαλαρίνα μας να κάνει φίρμα το όνομά μας, και ύστερα βλέπουμε. Πώς θα γίνει όμως χορεύτρια με τέτοιες πατούσες; Κοίτα, Λενιώ, κοίτα, της λείπει κρέας». Η Λενιώ κοίταξε πανικόβλητη τις πατούσες της Μαρίας, που ήταν κόκκινες και ερεθισμένες.

«Αδελφή», ούρλιαξε σαν ύαινα η Ελένη. «Τι έκανες στο

παιδί μου;» Το βρέφος στην πίεση του ποδιού του άρχισε να ουρλιάζει από τον πόνο.

Στο συμβούλιο των γιατρών βγήκε το πόρισμα ότι μια ασυνείδητη νοσοκόμα είχε αφήσει επί δύο ολόκληρες μέρες το βρέφος χωρίς να το πλύνει, και οι ανάγκες του πλήγωσαν το ευαίσθητο δερματάκι του. Σημαδεμένες ελαφρώς πατούσες, αλλά η Μαρία Ιωαννίδου έγινε χορεύτρια παρ' όλα αυτά.

Το μωρό στην κούνια του ούτε που ακουγόταν. Κοίταζε με τα έκπληκτα μάτια του το ζωγραφισμένο ταβάνι. Τραμπάλιζε τα ποδαράκια του και έβγαζε ήπιες, τρυφερές κραυγούλες σαν να προσπαθούσε να τραγουδήσει.

ΣΚΗΝΗ Γ΄

Τα τρία μωρά

Ο ΤΑΚΗΣ ΑΠΟΧΑΥΝΩΜΕΝΟΣ άκουγε την 5η του Μπετόβεν. Η Ελένη δούλευε το έργο της, ανακατεμένη με μπογιές και χρώματα. Ο μικρός Χρήστος χάζευε αμίλητος την αδελφούλα του. *Όμορφη είναι*, σκεφτόταν. Ανοιχτά μάτια, πρασινωπά σαν του μπαμπά και ροζ δέρμα, τριανταφυλλένιες τουφίτσες, ξανθές, από μαλλάκια ξεφύτρωναν άτσαλα και ατίθασα στεφανώνοντας το όμορφο λευκό δέρμα. *Έγινε πιο*

όμορφη από μένα, συλλογίστηκε, και κάτι σαν δαγκωματιά τσίμπησε το στήθος του. Μία από τις πρώτες, γιατί θα ακολουθούσαν πολλές άλλες στην κοινή ζωή των δύο αδελφών.

«Να τη βαφτίσει ο Γιάγκος ο αδελφός σου, αφού θέλει», είπε συγκαταβατικά η Ελένη.

Ο Τάκης την κοίταζε δύσθυμα. «Ξέρεις τις σχέσεις μου με τον αδελφό μου. Φυσικά, οι διαφορές μας ατόνησαν με τα χρόνια, αλλά αυτή η άστατη ζωή του – κάθε μέρα μία αρραβωνιαστικιά, κρασοκατάλυξη με τον Σώζο και τους άλλους δανδήδες χασομέρηδες, κιθάρα και τραγούδια. Καθόλου δεν τον εγκρίνω και ποτέ δεν θα ξεχάσω ότι η καθυστερημένη μετακόμισή μας στην εξοχή οφείλεται στην κακή διαχείριση της περιουσίας μας από μέρος του». Το θλιμμένο πράσινο βλέμμα του ταξίδεψε μακριά.

«Πάλι φευγάτος είσαι», τον κοίταξε θυμωμένη η Ελένη. «Πρέπει να αποφασίσουμε τώρα. Άμα αρχίσεις και σφυρίζεις 10 συμφωνίες του Μπετόβεν και ένα ποίημα, η Μαρία θα έχει γίνει της παντρείας».

Ο Τάκης της έριξε ένα υποτιμητικό βλέμμα. «Τι λες, βρε σόφλι; Όλο την έξυπνη κάνεις, αλλά πού να καταλάβεις εσύ, πεζή γυναίκα».

«Πεζός είσαι και φαίνεσαι», πεισμάτωσε η Λενίτσα. «Οι Λαμαρτίνοι στην ώρα τους, σειρά τώρα έχει το παιδί. Ασχολήσου σοβαρά καμιά φορά μαζί του, σε τρώνε η ΔΕΗ και η συνύπαρξη με τους μεγαλοφυείς μουσουργούς, μελαγχολείς,

κλαις και απαγγέλλεις. Με κουράζεις. Εγώ δεν έχω όνειρα; Φιλοδοξίες; Όμως τώρα κάναμε οικογένεια, προτεραιότητά μας είναι να τη φροντίσουμε. Είμαστε νέοι, θα προλάβουμε να τα κάνουμε όλα, και τα παιδιά να μεγαλώσουμε και τα όνειρά μας να πραγματοποιηθούν».

«Ψαλιδισμένα, Λενάκι; Κομματιασμένα;»

«Όπως μπορέσουμε, Τάκη, και θα μπορέσουμε».

«Αιθεροβάμων, ανόητη, αυτό είσαι μια ζωή».

«Τάκη, τελειώνει! Όλο μεταπορίζεις τη συζήτηση. Το θέμα μας είναι να βαφτίσει ο Γιάγκος τη Μαρία».

Ο Τάκης ξεφύσηξε παγωμένο αέρα προς το μέρος της. «Οκ, έληξε!»

Η Ελένη ανατρίχιασε. Καμιά φορά την τρόμαζε το σκοτεινό του βλέμμα. Της θύμιζε τότε που ο Τάκης ήθελε να πεθάνει για τον Τσαϊκόφσκι και τον πρόλαβε τελευταία στιγμή, τελευταία ανάσα. Από τότε άλλαξε, πολύ άλλαξε. Μελαγχολικός, αυστηρός, απόμακρος, απογοητευμένος. Αυτό τη μάτωνε, την έκανε να αισθάνεται λίγο μίζερη. Τον αγαπούσε όμως, αυτό, ναι, δεν άλλαζε με τίποτα. Κι εκείνος όμως κολλημένος επάνω της ήταν, το ήξερε, είχε εισχωρήσει στο σώμα της. Είχε κουρνιαώσει μέσα της σαν σπλάχνο, σαν βρέφος...

«Αχ! Τρία μωρά ανατρέφω, Παναγιά μου. Πώς θα τα καταφέρω; Πώς;»